

Η ΝΑΥΜΑΧΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

(Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐκδίδεται εἰς κοινὸν τοῦτον τὸ ἱστῆρμα τοῦ συνεργάτου μας κ. Κ. Φαλταΐτς «Ἡ Ναυμαχία τῆς Ἑλλης». Ἀπὸ τὸ βιβλίον αὐτὸ, προτοῦ κυκλοφορήσῃ, δημοσιεύομεν ἐνταῦθα ὀλίγας χαρακτηριστικὰς σελίδας.)

IV

Οἱ διαστημοδείκτες τοῦ «Ἀδέρωφ» διαρκῶς δείχνανε τὸ πλησίον τῶν δύο στόλων. Ἡ γληγορότα πού ἔφτανε ὁ ἕνας στὸν ἄλλο ἦταν ἐκπληκτικὴ, τρομακτικὴ. Τὰ μηχανήματα δὲν προλαβαίνανε νὰ σημειώσουν τὸ ἀλλαγμὸν τῶν ἀριθμῶν.

16.000 μέτρα... 15.700... 14.200...

Ὁ ἕνας ἀριθμὸς ἐρχότανε πίσω ἀπὸ τὸ ἄλλο σὰ νὰ στροβιλιζέται, ὅλοι οὐ καίποιο δαιμονισμένον χορὸν.

Τὸ γυνὸ μάτι διάκρινε τῶρα τὰ τουρκικὰ θωρηκτὰ μ' ὅλες σχεδὸν τίς λεπτομέρειάς τους.

Ὅσο πλησίαζε ἡ στιγμὴ τῆς φωτιάς, τόσο τὰ συντάγματα τῶν ἀνδρῶν, πικρὰ ἔσαν, πλημμυρίζοντες τὴν σκεπὴν

ζῶσε σὰ καπνοὶ, τὸ πῆζαν, καὶ κάμανε ὅλους νὰ νομίζουσιν πὺς βρίσκονται περισσότερο σ' ὄνειρον παρά σὲ πραγματικότητα. Νέσι κόσμοι καὶ περίεργοι χιτῶνες καὶ φεύγανε γιὰ νάρθηκες ἄλλοι. Μιὰ μεγάλη ἀγωνία ἀπὸ ἀναμονὴ ἔσφιγγε τὸ στήθος καὶ τὰ λεπτὰ καθότανε σὺν πέρκομά τους σὰν ὄρες καὶ χρόνοι. Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή περιμένανε νὰ δοῦνε τίς λάμπες ἢ νὰ κούσουνε τὸν ἥχο τοῦ ἐχθρικοῦ κανονιοῦ.

Σ' ὅλων τῶν πυροβολητῶν τίς ψυχὰς μιὰ βαθεῖα συναίσθησις γιὰ τὴ νίκη ἔδινε δύναμιν καὶ ζωὴν. Ἀκόμα ἡ ἰδέα δι' ἣτανε προφυλαγμένοι ἀπὸ τὸ θάνατον ἀσταλὲς θῶρακα τοῦ πύργου, τοὺς ἐβγαζε κάθε φόβον καὶ κάθε τάρχημα.

Κάποτε μέσα στοὺς πύργους γινόνταν ἐπιτόση καὶ νεκρικὴ σιγή. Σὲ λίγο ὅμως ἀρχίζανε πάλι οἱ θυρυισμοὶ, τὰ σχόλια καὶ τὸ μονότονον τρίκ-τρίκ τῶν μηχανημάτων τοῦ Ρόγκαν ποὺ μικραίνανε καὶ τρώγανε μὲ ἀπληστία τὴν ἀπόστασιν.

Στὶς δεκατέσσερες χιλιάδες μέτρα ὁ Διευθυντὴς τοῦ Πύργου παράγγειλε:

— Γεμίσατε.

— Γεμίσατε, ἐπαυλαῖστε καὶ οἱ δοχητοὶ τῶν πύργων ἀξιωματικοὶ μὲ προθυμίαν ποὺ ἔκανε τίς φωνές τους βραχνιασμένες.

— Ἐγκαταλείψατε διατάξεις καὶ πάλι οἱ ἀξιωματικοὶ δοχητοὶ.

— Ἐτοιμάσατε τὰ πυροβόλα.

Καὶ μαζί μὲ τὴν ἐπιτέλεσιν τῶν παραγ-

γελμάτων, κάθε ἀριθμὸς τοῦ πυροβόλου ἀπαντοῦσε μὲ τὴ γλώσσα, μὲ τὰ χέρια, μὲ τὴν ἐκφρασὴν, μὲ ὅλο τὸ σῶμα του, τελειώνοντας μὲ ἀπίστευτὴ ταχύτητα τὴν ἐργασίαν του.

Ὁ ἀνελκυστήρας ἔφερε στὴν κίνησιν τοῦ καύτη χειριστὴ μιὰ δέβδα. Τὴν παραλάβαινε ὁ ἀριθμὸς τρία μὲ τὸν κινητὸ γεμιστήρα καὶ τὴν τοποθετοῦσε σὺν πηγῇ τοῦ κανονιοῦ. Ὁ ἀριθμὸς ἔφτα ἔσπερχε μὲ τὸ μοχλὸ τοῦ ὑδραυλικοῦ ἐμβόλου τὸ ἐλῆμα μέσα στὴ θαλάμη, καὶ τραβίσανε φέρνοντας στὴ θέση του τὸν κινητὸ γεμιστήρα.

Τὸν ἴδιον καιρὸ ὁ ἀριθμὸς ἕνα φώναζε μὲ δύναμιν:

— Ἀδερὸν—ἡ ἀριστερόν—πυροβόλον ἔγκλωπον.

Ὁ ἀριθμὸς δύο ἔκλεινε τὸ κλειστόν, καὶ ὁ ἀριθμὸς ἕνα φώναζε πάλι, μὲ περισσότερη τῶρα ζωηρότητα:

— Δεξιόν—ἡ ἀριστερόν—πυροβόλον εἰσιόν.

Ὅλες αὐτὲς οἱ κινήσεις γινόνταν μὲ ἀσύλληπτη γληγορότητα καὶ ἐξαιρετικὴ συντονιστικότητα, καὶ συνοδεύονταν ἀπὸ τοὺς ἥχους τοῦ ἀτσάλου καὶ τοῦ μπρούντου τῶν διαφόρων ἐξαρτημάτων τῶν κανονιῶν.

— Κρόκ—κρόκ. Κρόκ—κρόκ!

Ἀπὸ τὰ

Τοκ—τοκ—τοκ—κρόκ, τῶν ρόγκων.

Ἀπὸ τίς φωνές καὶ τὰς ἀντιφάσεις τῶν ἀνδρῶν.

Ἄλλοι χαϊδεύανε τίς δέβδας πρὶν νὰ τὶς βάλλουνε σὺν καπνῷ, ἄλλοι κόνανε ἕνα σταυρὸ ἀπάνω τους, καὶ οἱ πῶ πολλοὶ παραγγέλλανε στὴ δέβδα νὰ πᾶν μὲ τὸ καλὸ καὶ τοῦ ἔπρεπε.

Οἱ δύο στόλοι διαρκῶς πλησίαζανε καὶ ἔφτανε ἡ στιγμὴ.

Τὴν ὥρα κείνη ὁ Ναύαρχος Κουντουριώτης ἀκούστηκε νὰ φωνάξῃ σὺν Διευθυντῇ τοῦ πυροβολικοῦ, πλωτάρχῃ Ἐμμανουὴλ Δραγάτση:

— Εἶπε ὅλα ἔτοιμα Μανδῆ;

— Μάλιστα, κύριε Ναύαρχε.

— Ἔ, πρόσζε καλά γιατί θὰ πλησιάσωμε πολὺ ὄχι Ἰάπωνες πιά. Ἐγὼ σκοπὸ νὰ σέρω πίσω τὸ 21.

Στὶς 9.15' ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ διαστημομέτρου στὴν ἀπάνω γέφυρα, σχηματιστὸς Ἀγγελῆς, ἀνέγγειλε:

— 12.300 μέτρα.

Κάποιος οἰκτιστὴς, κοιτάζοντας μὲ τὰ κιάλια, εἶδε ἕνα μεγάλο σῆμα νὰ κατεβαίνει ἀπὸ τὸν ἰστὸ τῆς τουρκικῆς ναυαρχίδας, καὶ ἔβλεπε σ' ἀναφωνητό:

— Κῦττα, κῦττα! Ἐἔρε, καὶ σῆματα δ' ἔρασαν!

Μαζὶ ὅμως μὲ τὴν ὑποστολὴν τοῦ εἰδοποιητικοῦ σήματος καὶ τοῦ φωνητοῦ φάνηκε στὰ μάτι.

(Ἀκολουθεῖ)

Κ. ΦΑΛΤΑΪΤΣ

Η ΝΑΥΜΑΧΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ χθεςινού)

Αναριθμητές φωνές ιπποκρήνιζε από
τοὺς ὄγκους τῶν Τουρκικῶν σωρητιῶν. ὁ
μοιες μὲ καρδιὰ τοῦ ἀνάρθρου καὶ ὀδύνη
τὴν ἰδία συμμῆ. Κι' ὕστερα ἅπ' ὅρα ἀκού-
στηκε ἡ πρώτη δημοβροντία. Ἦσαν καὶ πα-
ράμοιο μ' ἕνα ὄγκο κράτους τοῦ θρυμματιστή
κε ὕστερα καὶ σκόρπισε σὲ πολλὰ κομμά-
τια.

Ο ἴδιος ὁ διακιστής τῆς γαλῶνς φῶνα
 ξε σὸν καὶ αὐτὸ

—Μᾶζ ρίχνει ὁ ἄνθρωπος.

Οι τριτοὶ τῶν ἰσχυρῶς ποδὶ σκίαντες τὴν
 ἀεὶ φάσαντες ὅτι ἡ "Ολὰ τὰ ἐλθῆμα
 τα εἶχαν πέσει ἐραχέα, σὲ ἀπόστασιν 200
 —500 μέτρα μπρὸς ἀπὸ τὰ Ἑλληνικά θω
 σπητιά.

Από τους πρώτους κι από τη γένεση δε
χρημάτισε την πρώτη δημοφιλία με Εξοπ
σινάτι.

—Γιὰ, γὰρ. Μὰς οἶχνοι.

—Μᾶς ἔρριξε ὁ καρπιᾶς.

—Νὰ στὴ μάτι σου. Κάποτε κάποιος εἶ-
νοντας γιὰ ἀπάντησιν τοὺς στὴ διέθουσι
τῶν ἐλληνικῶν τίς ἀναιγήμενες παλάμες
τοὺς.

Οἱ περισσότεροι ὁμῶς ἀγρίσανε δυνατῶς
καὶ ἀτελείωτος ἔκπνευαν.

Ἄλλοι πάλι, ἀνυπόμονοι καὶ νευρικοί,
ρωτούσαν.

—Μὰ γιὰτὶ, γιὰτὶ δὲν ρίχνουσ καὶ πεῖς;

—Μωρὲ τί τοὺς φιλάμε τοὺς ρουφιάνους.

Τὰ ἑλάνια εἶχανε σηκώσει πηλὸς ἀπὸ
ἀφροῦ καὶ κομπὴ μέσα στὴ θάλασσα, καὶ
σπύγγανε οὐ νὰ θύλωνε νὰ τὴ σκάψουνε.
Πάνω στὴ γέφυρα ὁ Νικόλαος Κομνηνίδης
τῆς γελαιῆς καὶ γαρύμενος δέχτηκε τὴν
πρῶτὴ ἐχθρικὴ δοιοβροντίαν μὲ τὴ συντήσιον
νὴ ἄλλαν βουρά του, τὴν τόσο γνωστὴ καὶ
παλαιήν.

—Βοὲ τοὺς πανόγμους.

Σε λίγα σημάδια από τὴν «Αἰετοφάνη»
τὸ φυσικὸ σῆμα, οὗ δια τὴ πλοῖα.

—Ах, да! по

Τὸ ἴδιον φανερώνεται ἐξ ὁμοίας ἀπὸ τὸ
Διευθυντὴ τοῦ Παιδείας καὶ τὸ ἐπισυνυπομνηστικὸν
Σταθμὸν τῶν Διευθυντῶν τοῦ Ἱ. Α. Σχολίου,
καὶ ἀπὸ καὶ καὶ ἄλλων ἐκείνων ἀποστολῆς τῆς
ἐκκλησίας ἐστὶν ὅτι ὁμοίως τὸν αὐτὸν τρόπον.

Τὸ γέλο ἐλαμπε τῶρα σ' ὅλων τὰ πρό

σπλα με δύναμη, καὶ πολλοὶ σφίγγανε με
ζωηρότητα καὶ ἔβηθη τὰ χέρια τῶν συντρό-
φων τοὺς.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ πυρὸς, τηλεφώνησε καὶ σκόνηνιζε.

—Τὰ παραγγέλματα θὰ βοηθοῦν διὰ τοῦ
κώδωνος τοῦ πυρός.

—“Εγώ τέρπου διαπερατικὸ καὶ τρα-
βηγμένον ἀκούσθηκε. Ἦταν ὁ πρῶτος καὶ
δωνιστής. Τὸ προειδοποιητικόν.

—Σκοπεύετε τὸ πρωτόπλουν ἐλπίον.

*Προθε πάλι ἡ διαταγή τοῦ Αρχιεποῦ τοῦ
Πυλῶς.

— Περαιτέρω, διδάξετε ὁ ἀρχηγὸς τοῦ κέντρου
πρόσμου ὁξωματικὸς.

Ο Κώδων χτύπησε πάλι δεύτερη φορά.

— "F. 101101..."

[illegible]

75 (10.10.1951)

Η ΝΑΥΜΑΧΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

(Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐκδίδεται εἰς κοινὴν τομίδιον τὸ ἱστορικὸν τοῦ συντεθέντος μας κ. Κ. Φαλταΐτς «Ἡ Ναυμαχία τῆς Ἑλλης». Ἀπὸ τὸ βιβλίον αὐτὸ, προτοῦ κυκλοφορήσῃ, δημοσιεύομεν ἐνταῦθα ὀλίγας χαρακτηριστικὰς σελίδας.)

IV

Οἱ διαστημοδείκτες τοῦ «Ἀερόφω» διαρκῶς δείχνανε τὸ πλησίασμα τῶν δύο στόλων. Ἡ γληγορότατα ποῦ ἔφτανε ὁ ἕνας σὶν ἄλλο ἦτονε ἐπιληκτικὴ, τρομακτικὴ. Τὰ μηχανήματα δὲν προλαβαίνανε νὰ σημειώνουνε τὸ ἄλλαγμα τῶν ἀριθμῶν.

16,000 μέτρα... 15,700... 14,200...
Ὁ ἕνας ἀριθμὸς ἐρχότανε πίσω ἀπὸ τὸ ἄλλο σὰ νὰ στροβιλιζέται, ὅλοι οὐδὲ κάποιον δαιμονισμένον χορὸν.

Τὸ γυνὸ μάτι διάκρινε τὴν τῶν τουρκικῶν θωρηκτῶν μ' ὅλες σχεδὸν τίς λεπτομέρειάς τους.

Ὅσο πλησίαζε ἡ στιγμή τῆς φωτιάς, τόσο τὰ συντεταγμένα ἀνδράσπων, πικρῶς ἔλεγε, ἀπὸ τὴν ἀντίθεσιν τοῦ σκεπ-

τῶν σὰ κάπνοι, τὸ πιέζανε, καὶ κάλυψε ὅλους νὰ νομίζουν πῶς βρίσκονται περισσότερο σ' ὄνειρον παρὰ σὲ πραγματικότητα. Νέοι κόσμοι καὶ περίεργοι χιζότανε καὶ φεύγανε γιὰ ν' ἀρθοῦνε ἄλλοι. Μία μεγάλη ἀγωνία ἀπὸ ἀναμονὴ ἔσπριγγε τὸ στῆθος καὶ τὰ λεπτὰ καθότανε σὶν πέρασμά τους σὰν ὄρεσ καὶ χόροι. Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή περιμένανε νὰ δοῦνε τίς λάμπες ἢ ν' ἀκούσουνε τὸν ἦχο τοῦ ἐχθρικοῦ κανονικοῦ.

Σ' ὅλων τῶν πυροβολητῶν τίς ψυχὰς μιὰ βαθεῖα συναίσθησις γιὰ τὴ νίκη ἔδινε δύναμιν καὶ ζωὴ. Ἀκόμα ἡ ἰδέα ὅτι ἦσαν προφυλαχμένοι ἀπὸ τὸ θανατὸ ἀπὸ τὸν θάνατον τοῦ πύργου, τοὺς ἔβγαζε κάθε φόβον καὶ κάθε τάρραμα.

Κάποτε μέσα σιτοὺς πύργους γινόταν ἀπότομη καὶ νεκρικὴ σιγή. Σὲ λίγο ὅμως ἀρχίζανε πάλι οἱ διθυραμβοὶ, τὰ σχόλια καὶ τὸ μονότονον τρίκ-τράκ τῶν μηχανημάτων τοῦ Πύργου ποὺ μικραίνανε καὶ τρώγανε μὲ ἀπληστία τὴν ἀπόστασιν.

Στὶς δεκατέσσερες χιλιάδες μέτρα ὁ Διευθυντὴς τοῦ Πύργου παρήγγειλε:

— Γεμίσατε.

— Γεμίσατε, ἐπιμελάσθε καὶ οἱ ὀργάνοι τῶν πύργων ἀξιωματικοὶ μὲ προθυμίαν τοῦ ἑαυτοῦ τίς φωνὰς τοὺς βοαγνισμένους.

— Ἐγκαταστήσατε διατάξεις καὶ πάλι οἱ ἀξιωματικοὶ ὀργάνοι.

— Ἐτοιμάσατε τὰ πυροβόλα.

Καὶ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν παρηγγ-

γελμάτων, κάθε ἀρ. θ. μ. δ. σ. τοῦ πυροβόλου ἀπαντοῦσε μὲ τὴ γλῶσσαν, μὲ τὰ χέρια, μὲ τὴν ἐκφρασιν, μὲ ὅλο τὸ σῶμα του, τελειώνοντες μὲ ἀπίστευτὴ ταχύτητα τὴν ἐργασίαν του.

Ὁ ἀνεκκοστήρας ἔφερνε στήν κίνηση τοῦ ναυτικῆ χειριστῆ μιὰ ὀβίδα. Τὴν παραλάβαινε ὁ ἀριθμὸς τρία μὲ τὸν κινητὸ γεμιστήρα καὶ τὴν τοποθετοῦσε σὶν πηγάδι τοῦ κανονικοῦ. Ὁ ἀριθμὸς ἑστία ἔσπρωχνε μὲ τὸ μοχλὸ τοῦ ὑδραυλικοῦ ἐμβόλου τὸ ἐλῆμα μέσα στὴ θαλάμην, καὶ τραβιότανε φέρνοντάς στὴ θέσιν του τὸν κινητὸ γεμιστήρα.

Τὸν ἴδιον καιρὸ ὁ ἀριθμὸς ἕνα φώναζε μὲ δύναμιν:

— Ἀερίον—ἡ ἀριστερόν—πυροβόλον ἔγκωρον.

Ὁ ἀριθμὸς δύο ἔκλεινε τὸ κλείστρο, καὶ ὁ ἀριθμὸς ἕνα φώναζε πάλι, μὲ περισσότερη τῶρα ζωρότητα:

— Ἀερίον—ἡ ἀριστερόν—πυροβόλον ἔκλειμον.

Ὅλες αὐτὲς οἱ κινήσεις γινόντανε μὲ ἀσύλληπτη γληγορότητα καὶ ἀξαιρετικὴ συντονιστικότητα, καὶ συνοδεύονταν ἀπὸ τοὺς ἦχους τοῦ ἀεραλίου καὶ τοῦ μπρούντισου τῶν διαφόρων ἐξοπλισμάτων τῶν κανονικῶν.

— Κράκ—κρούκ. Κράκ—κρούκ.

Ἀπὸ τὰ

Τοῦκ—τρεῖς τοῦκ—κρούκ, τῶν ὀργάνων.

Ἀπὸ τίς φωνὰς καὶ τὰ ἀνδράσπων τῶν ὀργάνων.

Ἄλλοι χαϊδεύανε τίς ὀβίδες πρὶν νὰ τίς βάλουνε σὶν κανόνι, ἄλλοι κάνανε ἕνα σταυρὸν ἀπάνω τους, καὶ οἱ πρὸ πολλοὶ παραγγέλλανε στὴν ὀβίδα νὰ πᾶν μὲ τὸ καλὸ καὶ τοῦ ἔπρεπε.

Οἱ δύο στόλοι διαρκῶς πλησίαζανε καὶ ἔφτανε ἡ στιγμή.

Τὴν ὥρα καὶ τὴν ὥρα Νάναρχος Κουντουριῶτης ἀκούστηκε νὰ φωνάξῃ σὶν διευθυντὴ τοῦ πυροβολικοῦ, πλωτάρχην Ἐμμανουὴλ Δραγάτην:

— Εἶπε ὅλα ἔτοιμα Μανώλη;

— Μάλιστα, κύριε Νάναρχε.

— "Ε, πρόσεξε καλὰ γιατί θὰ πλησιάσωμε πολὺ ὅχι Ἰάπωνες πιά. Ἐγὼ σκοπὸ νὰ φέρω πίσω τὸ 21.

Στὶς 9.15' ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ διαστημομέτρου στήν ἀπάνω γέφυρα, σηματοφόρος Ἀγγελῆς, ἀνάγγειλε:

— 12.300 μέτρα.

Κάποιος οἰκιστὴς, κυττάζοντας μὲ τὰ κιάλια, εἶδε ἕνα μεγάλο σῆμα νὰ κατεβαίνει ἀπὸ τὸν ἰσθμὸ τῆς τουρκικῆς ναυαρχίδας, καὶ ἔσπευσε σ' ἀναφωνητὸν:

— Κόττα, κόττα! Ἐκεῖ καὶ σῆματα 8 ἡρατῶν!

Μαζὶ ὅμως μὲ τὴν ὑποστολὴν τοῦ εἰδοποιητικοῦ σήματος κατὰ φανερό φάνηκε σὶν ῥάτι.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΝΑΥΜΑΧΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ χθεςινού)

Τὰ νερὰ μαζὺ μὲ τὸν ἰδωῖτα πρέχανε ἀπὸ κανάλια, ἀπὸ τὰ μέτωπα, ἀπὸ τοὺς λαίμους, ἀπὸ τὰ ροῦχα ὕλων.

Ἐνας γδοῦπος γ λ ο υ ο υ π τραβηγμένος καὶ μουγκὸς, κ' ἡ θάλασσα σηκώνετο σὲ στήλες ὕψος δέκα, δεκαπέντε, ἀλλὰ καὶ σαράντα καὶ πενήντα μέτρα πολλές φορές. Τὰ πρὸ μικρὰ βλήματα σφυρίζανε, τὰ μεγάλα γογγίζανε καὶ γαυγίζανε. Ὅσα περνοῦσαν πολὺ χαμηλὰ ἀφίκανε ἓνα β ο υ ο ο υ τ σὰ νὰ θέλανε νὰ φῶν τὸν ἄέρα. Τὸν πνέζανε καὶ τὸν κάνανε νὰ μπαίνει μὲ ὀρμή καὶ σφυρίγματα ἀπὸ τὶς πρῆτες τῶν πύργων. Οἱ ὀδίδες ποὺ περνοῦσαν ἀπὸ ψηλὰ ἀφίκαν ἓνα μεγάλο Φύμικξ ὥσάν μελίτσα. Πολλὰ θρυλάματα ἀπὸ τὶς ὀδίδες ἀρχίσανε νὰ χτυπάνε, νὰ τριπποῦν, νὰ σπάζουνε διά-

φορα μέρη, ἀπὸ τὸ κατὰστρωμα τοῦ «Ἀδέρωφ».

Στοὺς πυροβολητὲς ὅμως τοῦ «Ἀδέρωφ» οἱ ἐχθρικοὶ ὀδίδες δὲν κάνανε τὴν ἐντύπωση ποὺ νομίζανε ὅτι ἔπρεπε νὰ τοὺς κάνουνε. Ἐῖχανε συνηθίσαι ὁμοίως μὲ τὰ πρῶτα βλήματα, καὶ στολίζανε κάθε ὀδίδα ποὺ περνοῦσε μουγκρίζοντας πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τους, μὲ διάφορα σχόλια περισσότερο ἢ λιγώτερο τιμητικά γὰρ τοὺς Τούρκους.

— Ἰσα, βρὲ παιδιὰ, ἀκούστηκε ἓνας θαυμαστικὸς κοντόχοντρος πυροβολητὴς τοῦ προβαίου δεξιοῦ πύργου. Ἰσα καὶ δὲν ἔχουμε φόβο. Μὲ τοὺς Τούρκους ἔχουμε νὰ κάνουμε.

Ἄλλος πυροβολητὴς ἀπὸ τὴν ἴδιο πύργο, σὲ κἄθε ὀδίδα ποὺ ἔβλεπε νὰ πέσει πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὸ θωρηκτὸ χτυποῦσε τὶς παλάμες καὶ φώναζε στὴν ἀρμάδα:

— Μπράβο, μπράβο. Ἔτσι κ' ἡ ἄλλη σου.

Καὶ οἱ ὑπαξιωματικοὶ καὶ οἱ ναῦτες τοῦ πύργου δὲ μπορούσαν νὰ κρατήσουνε τὰ γέλια καὶ φωνάζανε καὶ αὐτοί.

— Ἔτσι κ' ἡ ἄλλη σου.

Μέσα στοὺς πύργους ἡ βοή, τὰ νερὰ, ἡ μυ-

ρουδιά τῆς μπαρούτης, ἡ κίνησις κάνανε τοὺς ἄνδρες ν' ἀρχίσουνε νὰ γάνουνε τὴ συνάσθησιν ὅλων τῶν κύρων ἀπ' αὐτοὺς. Πυροβολοῦσαν ὅμως ἀδιάκοπα, κύριοι στὸ ἔργο τους καὶ στὴν κίνησίν τους.

Κάπου-κάπου ὁ νοσοκόμος τοῦ πύργου μοίραζε στοὺς ἄνδρες κανένα πατηράκι κρασί ἢ κονιάκ, καὶ αὐτοὶ πίνανε καὶ φωνάζανε:

— Γειά σας παιδιὰ, Βαρῆτε τὸ Θεό τους.. Φωτιά.

Ἀλλὰ καὶ κάτω, βαθειὰ ἀπὸ τὶς πυριτιδαποθήκες φωνάζανε ἀκατάπαυστα μὲ τοὺς φωνηγούς, ζητοῦσανε πληροφορίας, καὶ ἐκτεῖναν γιὰ λίγο ποτό.

— Πῶς πάμε; Καλὰ; Βουλιάξαμε κανένα;.. Μωρὲ καὶ λίγο κονιάκ γιατί σιγηνώσαμε.

— Τοὺς τσανίσαμε. Πάει τοὺς σκότωσε.

— Τοὺς τσανίσαμε, λέει;... Ζήτωωωω, μωρὲ, ζήτωωωω...

Κι' οἱ ἄνθρωποι τῶν πυριτιδαποθηκῶν δέστα ματούσανε τὶς ζητωκραυγὲς τους, δὲ σταματοῦσαν ὅμως μαζὶ καὶ τὶς μάταιες φωνὲς τους καὶ τὶς διαμαρτυρίες γυροῦντας ἀπὸ τοὺς ἀπάνω λίγο ποτό.

(Ἀκολουθεῖ)

Κ. ΦΑΛΤΑΪΤΣ

Η ΝΑΥΜΑΧΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

"Υστερα από τις πρώτες βολές οι άνδρες πετάξανε και το τελευταίο σηράδι του δι-
σταγμού. Προσπαθούσανε μάλιστα πώς να
φανή ο καθένας πιδ γενναίος και πιδ ψύχραι-
μος από τόν άλλο, και πώς να δίνεται εξαι-
ρετική ζωή μέσα στον πύργο με τὰ διάφορα
σχόλια, τὰ άστεία και τὰ βαυκολιχτήματά
της.

Στην αρχή οι ζητωκραυγές επαναλαμ-
βανότανε σε κάθε πυροβολισμό. Ήτανε σά
να είχανε τις όβιδες για κάποιο χαιρετισμό
ή σε κάποιο μεγάλο πανηγύρι.

"Υστερα ο ένθουσιασμός πιναζότανε σ' αυ-
τές τις φωνές.

—Γεια σου μωρέ, και τους φάγαμε.

— Βάλτε μωρέ, θάλα. Κι' έγινε ο ένας
τό χέρι στον άλλο.

Ο ναύτης πυροβολητής Καρδασάπουλος,
στον πυρναίο πύργο των 234 ύστερα από κά-
θε χειρισμό του στερεού γεμιστήρα έξέσπαζε
σ' άναρθρες φωνές από τόν ένθουσιασμό του
"Άλλος πυροβολητής στον ίδιο πύργο, από

τὰ Καλύδια του Κορωπιού έλεγε με υπερη-
φάνεια και αυτοθαυμασμό άφου έφερνε τόν κι-
νητό γεμιστήρα στο πηγαίο του κανονιού.

—Πάτσι καυμένη μάνα. Ποῦσαι καϊμέ
κατατόχηντε έθελοντής.

Τό ναύτη αυτό τόν είχε εξαίρεσει η Α-
νωτάτη Υγειονομική Επιτροπή, έπειδή έπα-
χε από σπανυλίτιδα. Με τήν έπιστάτευση ο
μως πέταξε τήν εξαίρεσή του και πήγε και
κατατόχηντε έθελοντής.

Στό δεξιό πυρναίο πύργο οι άνδρες είχα-
νε βρει ένα πολύ περίεργο άνθολόγιο με τό
όποιο δαγκότανε τις Τουρκικές όβιδες.

—Πιέρι για τό σπίτι σου να τήν έχεις,
φωνάζανε στην άρμάδα.

—Αλάτι για τό σπίτι σου.

—Αλευρι για τό σπίτι σου.

Στόν ίδιο πύργο ο άριθμός 7 ναύτης του
δεξιού πυροβόλου, φοβήθηκε και κτερίνησε
με τις πρώτες βολές του έχθρου.

—Βοε παληάνθρωπε, του φώναζε με θυ-
μό ο ύποκαλευστής Χάλαρης, τί δειλίτσες;
Νά πάω τό σίδερο να σου σπάσω τό κεφάλι.

Τὰ μάτια του ναύτη άποράζην από ντροπή
και πείσμα. Οι σύντροφοί του τόν κυττάζα-
νε με όίκτο. "Άρχισε με υσεγάλη προθυμία
να χειρίζεται τόν άνελεμιστήρα. Ο φόβος του
είχε περάσει: σά μαρτιάτικο νερόγιονο που λυ-
ώνει τήν ίδια στιγμή.

Τό κατάστρωμα και τό έπίστεγο του Αδέ-
ρωφ πλημμυρίζανε στα νερά που σηκώνανε
τά Τουρκικά βλήματα από τή θάλασσα. Κά-
ποιο από τὰ βλήματα αυτά ίναιξε τόσο νε-
ρό, ώστε οι άνδρες του πρώτου πύργου γι-
νήκανε όλοι μούσκεμα. Η θάλασσα είχε πε-
ράσει με όρμη από τις κανονοθυρίδες κι' από
τις τρύπες της άναπνοής.

Ο ύποκαλευστής πυροβολητής Κούλης ά-
νοιξε τήν ίδια σιγμή τήν παλάμη του τη
γέμισε με θάλασσα που κατέβαινε από τις
τρύπες του πύργου, και ήπιε κάνοντας.

—"Αχ, Αγιασμός. Μας άμασαν οι πεζε
βέγκηδες.

Μέσα σε πέντε λεπτά από τήν πρώτη βο-
λή του έλληνηπού στόλ, η ναυμαχία έφτα-
σε όλη τή δύναμή της και τήν ένταση. Οι
τουρκικές όβιδες σκόθανε τή θάλασσα σηκώνο-
νανε στήλες μεγάλες από άφρό, νερό και κα-
πνό, και περνούσανε με σφυρίγματα ούρλια-
ματα βεγκητά.

Τὰ νερά κατακλύζανε τή ναυαρχίδα, τήν
πλημμυρίζανε από τήν πλώρη ως τήν πρύμη
ως τὰ πόμολα των καταρτιών. Βρέχανε τή
γάφυρα περνούσανε μέσα από τις κανονοθυ-
ριδες των πύργων, από τή σκοπιά του άξιωμα-
τικού, από τή θυρίδα των τηλεσκοπίων από
πάνω από τις τρύπες του άερισμού των πύρ-
γων.

(Άκολουθεί)

Κ. ΦΑΛΤΑΪΤΣ

Η ΝΑΥΜΑΧΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ χθεςινού)

Ἀπὸ τῆς ναυμαχίας ῥίξανε οἱ δύο πλευροὶ δεξιοὶ πύργοι καὶ οἱ δύο τῆς πλώρης καὶ τῆς πρύμνης.

Οἱ δύο στόλοι ἀπείχανε τώρα λίγο περισσότερο ἀπὸ ἐννιά χιλιάδες μέτρα.

Ὁ ἀέρας γέμισε μὲ ἐόγκους θυέλλας καὶ καταστροφάς. Οἱ κρότοι φαινόντανε σὰ νὰ βγαίνανε ἀπὸ κάποιο καταβρόνιο ἐργαστήρι θανάτου. Οἱ τουρκικὲς θείδες περνοῦσαν μὲ σφυρίγματα ἀφρομαχητῶν καὶ τριγμούς, καὶ σήκωνε δεξιά, ἀριστερά, μπρὸς καὶ πίσω στὴν ἑλληνικὴ ναυμαχία. "Ὅλη ἡ λύσσα τῶν Τούρκων εἶχε μαζεθεῖ ἐπάνω τῆς... ἡ ἀφροὺς, καπνοὺς φωτιά, ... ἀφροὺς ἀφροὺς καὶ μπαρούτης.

Στοὺς πύργους μέσα οἱ διάφορες κινήσεις τῶν ἐργαλείων καὶ τῶν χειρισμῶν δημιουργοῦσαν μαζὶ μὲ τὸν κρότο τῶν πυροβολισμῶν καὶ μαζὶ μὲ τὸ σφύριγμα τῶν θείων ἕνα τραγοῦδι μοναδικὸ καὶ δυσκολοπερίγραπτο. Οἱ ζητωκραυγὲς τὰ ἀναφωνητὰ τῶν ναυτῶν, οἱ προσταγὰς τῶν ἀξιωματικῶν συνοδεύανε τὸ τραγοῦδι καὶ τοῦ δίνανε κάποιο χρώμα ἀπὸ τὴ δική τους μουσική.

Μέσα στὸν «Ἀβέρωφ» γαμίζανε μὲ ζητωκραυγὲς, πυροβολοῦσαν μὲ ζητωκραυγὲς, δεχόντανε τὶς ἐχθρικὰς θείδας ζητωκραυγὰς ζονίας. Τὸ ἴδιο τὸ κῆτος τοῦ «Ἀβέρωφ» ταρξίζονταν καὶ πνιγόνταν ἀπ' τὶς ἐπεσευθύνες τῶν ἐκατοντάδων ἀνθρώπων ποὺ κινδύνωνε καὶ δουλεύανε καὶ γιὰ τὴ νίκη.

Πολλοὶ ἀξιωματικοὶ, μέσα στοὺς πύργους, σονάζανε σὰ νὰ ἦτο πυροβολισμὸς.

— Ζήτω τὸ "Ἔθνος.

— Ζήτω τὸ ἔθνος, ἀντηρῶσε ὁ πύργος ἀπὸ τὶς σωνές τῶν πυροβολητῶν.

— Ζήτω ἡ πατρίς, ἔκανε καὶ πάλι ἡ φωνὴ τοῦ ἀξιωματικοῦ.

— Ζήτω ὁ Θεός, ἀντηρῶσαν οἱ σωνές.

— Πενήντα διὰ τὴν ὁδεῖα σωνὴ τοῦ ἀξιωματικοῦ.

— Ἐτοίματε τὰ πυροβόλα... πορ...
Μπαμ-μπαμ... Βορρ... Σοσσσσ.

Σὰ κάθε πυροβολισμὸ τοῦ καλονιοῦ μέσα στὸν πύργο οἱ ἄνδρες τιναζόνταν ὅλοι καὶ χλακίζονταν ἀπὸ τὴν ἀπωστικὴ πίεσιν τῶν ἀερίων. Τὸ τράνταγμα αὐτὸ τοὺς φαινόνταν ἀσταῖο, τοὺς ἔκανε νὰ γελοῦνε, καὶ κάποτε ἔρριχνε τὸν ἕνα στὴν ἀγκυλιὰ ἢ στὰ γόνατα τοῦ ἄλλου.

"Ὑστερα ἀπὸ τὸν πυροβολισμὸ ὁ σκοπευτὴς γκαήλωνε τὸ κανόνι του, ἀνοιγότανε ὁ ἀέρας τοῦ κρουνοῦ πλώσεως, καὶ ἕνα ρεῦμα ἔδιωχνε μακριὰ ἔξω τὰ ἀέρια τῆς θείδας.

Τὸ κανόνι ἐπιστοχεύονσε μὲ δύναμιν μετὰ τὸν πυροβολισμὸ καὶ ξανακρύβει πάλι δευτικὰ στὴ θέσιν του ἀδηγημένο ἀπὸ τὴν ἐνέργεια τοῦ αἰδραυλικοῦ μηχανισμοῦ.

Κι' ἦτανε τόσο ὀρμητικὴ ἡ πρὸς τὰ πίσω κίνηση τοῦ καλονιοῦ, ὥστε οἱ πυροβολητὰς, τὸ φανταζόντανε κείνη τὴ στιγμή γιὰ ζωτανὸ, καὶ ἦτανε σὰ νὰ τ' ἀκούανε νὰ τοὺς λέει, μὲ τὴν ἀπότομην πρὸς τὰ πίσω καὶ εὐθὺς ἀμέσως πρὸς τὰ μπρὸς κίνησίν του.

— Ἐτοίμα... Ἐτοίμα... καὶ γὰρ νὰ σκοτώσω.

Κ. ΦΑΛΤΑΪΤΣ

Η ΝΑΥΜΑΧΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ χθεςινού)

Ἀπὸ τῆ ναυμαχίδας εἶχανε οἱ δύο πλευρικοὶ δεξιοὶ πύργοι καὶ οἱ δύο τῆς πλώρης καὶ τῆς πρύμνης.

Οἱ δύο στόλοι ἀπέχονε τώρα λίγο περισσύτερον ἀπὸ ἑνὶ χιλιάδων μέτρων.

Ὁ ἀέρας γέμιζε μὲ βόγκους θυέλλας καὶ καταστρώας. Οἱ κρότοι φαίνονταν σὰ νὰ ἐγαίναν ἀπὸ κάποιο καταχρόνιο ἔργον στήρι θανάτου. Οἱ τουρκικαὶ δέιδες περνοῦσαν μὲ σφυρῖματα ἀφροταχῆν καὶ τριγμούς, καὶ σκάζαν δεξιά, ἀριστερά, μπρὸς καὶ πίσω στὴν ἑλληνικὴ ναυμαχίδα.

"Ὅλη ἡ λύσσα τῶν Τούρκων εἶχε μάζευεῖ ἐπάνω τῆς ναυμάχου ἑνὸς ἀδιαπέραστο καὶ ἀπρόσβλεστο ἀπὸ ἀφροδὺς, καπνοὺς φωτιά, καὶ μὲν ἀπὸ τῆς ἀριστερῆς καὶ παραρῆς.

Στοὺς πύργους μέσα οἱ διάφορες κινήσεις τῶν ἐργαλείων καὶ τῶν χειρισμῶν δημιουργοῦσαν μὲ τὸν κρότον τῶν πυροβολισμῶν καὶ μὲ τὸ σφύριγμα τῶν δέιδων ἕνα τραγοῦδι μοναδικὸ καὶ δυσκολοπερίγραπτο. Οἱ ζητωκραυγαὶ τὰ ἀναφωνητὰ τῶν ναυτῶν, οἱ προσταγὰς τῶν ἀξιωματικῶν συνοδεύαν τὸ τραγοῦδι καὶ τοῦ δίναν κάποιο χροῖμα ἀπὸ τῆ δική τους μουσική.

Μέσα στὸν «Ἀδερφόν» γεμίζονε μὲ ζητωκραυγὰς, πυροβολοῦσαν μὲ ζητωκραυγὰς, δεγόνταν τὶς ἐχθρικές δέιδες ζητωκραυγὰς ζωντας. Τὸ ἴδιο τὸ κῆτος τοῦ «Ἀδερφόν» ταρᾶνταν καὶ πινγόνταν ἀπ' τὶς ἐπεσεμίες τῶν ἐκατοντάδων ἀνθρώπων ποὺ κινδύναν καὶ δουλεύαν κατὰ τὴ νίκη.

Πολλοὶ ἀξιωματικοὶ, μέσα στοὺς πύργους, σπινάζαν σὰ καθε πυροβολισμό.

— Ζήτω τὸ "Ἔθνος.

— Ζήτω τὸ ἔθνος, ἀντακούσε ὁ πύργος ἀπὸ τὰ σπινὰς τῶν πυροβολισμῶν.

— Ζήτω ἡ πατρίς, ἔκανε καὶ πάλι ἡ φωνὴ τοῦ ἀξιωματικοῦ.

— Ζήτω ὁ ἀντακούσε οἱ σπινὰς.

— Γαῖαντε διὰ τὴν ὁρμήν φωνὴ τοῦ ἀξιωματικοῦ.

— Ἐτοιμάστε τὰ πυροβόλα... πῦρ.

Μπῆρ-μπῆρ... Βῆρρ... Σῆρρρρ.

Σὲ κάθε πυροβολισμό τοῦ κανονιοῦ μέσα στὸν πύργο οἱ ἄνδρες πιναζόνταν ὅλοι καὶ κληνίζονταν ἀπὸ τὴν ἀπωστικὴ πίεση τῶν ἀερίων. Τὸ πρῶτο αὐτὸ τοῦς φαίνονταν ἄσπετο, τοῦς ἔκανε νὰ γελοῦνε, καὶ κάποτε ἔρριχνε τὸν ἕνα στὴν ἀγκυλιὰ ἢ στὰ γόνατα τοῦ ἄλλου.

"Υστερὰ ἀπὸ τὸν πυροβολισμό ὁ σκοπευτὴς χαλῆλυνε τὸ κανόνι του, ἀνοιγόταν ὁ ἀέρας τοῦ κρουνοῦ πλύσεως, καὶ ἕνα ρεῦμα ἑδωγνὲς μακρὸν ἔβω τὰ ἀέρια τῆς δέιδας.

Τὸ κανόνι ἐπιστοχολοῦσε μὲ δύναμη μετὰ τὸν πυροβολισμό καὶ ξαναγύριζε πάλι δοκιμικὰ στὴ θέσιν του ὡδηγημένο ἀπὸ τὴν ἐνέργεια τοῦ αὐτοματικοῦ μηχανισμοῦ.

Κι' ἦταν τόσο ὀρμητικὴ ἡ πρὸς τὴ πίσω κίνησις τοῦ κανονιοῦ, ὥστε οἱ πυροβολητὲς, τὸ φανταζόνταν κίνησις τῆς στήνῃ γὰρ ζωντανὸ, καὶ ἦταν σὰ νὰ τ' ἀκούσανε νὰ τοῦς λέει, μὲ τὴν ἀπόλυτη ποδὸς τὰ πίσω καὶ εὐθὺς ἀμέσως πρὸς τὰ μπρὸς κίνησιν του.

— Ἐτοιμοὶ ἔτοιμοι ἔτοιμοι... καὶ γὰρ νὰ σκοποῦν.

(Ἀντακούει)